

ved min Fortjeneste, havde samlet sig et Flertal om at faae de af mig paapegede Punkter ændrede. Ogsaa med Hensyn til Ostetolden vil der, som vi nys have hørt af den ærede Ordfører, findes et Ændringsforslag under Nr. 33, der gaar i den Retning, og som jeg har sluttet mig til, uagtet jeg maa indrømme, at det ikke fuldt ud gaar i den Retning, som jeg maatte finde ønskeligt. Thi da jeg under 1ste Behandling udtalte mig om Ænskeligheden af, at Ostetolden frigaves, var det navnlig af to Grunde, for det Første fordi jeg ansaa Ost for at være et forholdsvis billigt, sundt og nærende Levnetsmiddel, som jeg antog, det vilde være tvivlsomt, om det vilde være rigtigt at fordyre gennem Told, og for det Andet fordi jeg ikke yndede, at Land- og Agerbruget skulde beholde en her i Landet enestaaende Toldbeskyttelse. Det maa maasse være mig tilladt ved denne Leilighed at sige, at min Paastand om, at det er en enestaaende Beskyttelse for vort Agerbrug, dengang ikke blev modtaget af Nogen. Sgaar udtalte imidlertid den høitærede Finantsminister, at man ikke skulde lade haant om Beskyttelse for vort Agerbrug, thi ganste vist var dette — som han vistnok dog ironisk tilspøiede — nu i en glimrende Stilling, men der kunde komme den Tid, hvor det gjerne kunde behøve en Beskyttelse, og han nævnedes tillige, at det forøvrigt ikke var den eneste Beskyttelse, som var tilstede; der var flere, og han henviste blandt Andet til Humletolden. Sa, naar Beskyttelse for vort Agerbrug skal tages i den Forstand, tror jeg, at han kunde være gaaet meget videre, thi der er en hel Række af Beskyttelser, blandt Andet for Tobak, der som bekendt ogsaa dyrkes her i Landet, og der er Beskyttelse baade for tørrede og friske Frugter, hvoraf der jo dyrkes mangehaande Arter i vore Gaarde. Men jeg har altid troet, at ved Agerbruget forstodes noget Andet end Dyrkning af Havevæxter, Frugter og Handelsplanter. Jeg har troet, at Agerbrug og Havebrug vare to forskjellige Ting, thi hvis det ikke er Tilfældet, maa man ligesaa godt kunne drage Skovbruget ind under Agerbruget, og da vilde man komme til en meget høj Beskyttelse for dette, navnlig med Hensyn til Lømmertolden. Naar jeg nu imidlertid efter denne Digression gaar tilbage til selve det foreliggende Ændringsforslag, da har jeg ladet mig lede af den høitærede Finantsministers Bemærkninger under 1ste Behandling, idet han da udtalte, at „den ærede sidste Læser — nemlig jeg — og et andet Medlem, som havde Ordet igaar, havde ment, at Position Ost passende burde gøres toldfri. Allerede i Bemærkningerne til Lovforslaget er det angivet, at den Ost, der nu indføres her i Landet, for en langt overveiende Del maa betragtes som Luxusvarer. En Del af den gaar endog i Beskaffenhed meget nær op til de Varer,

der under Benævnelsen Spisevarer, hermetisk hængte Sager o. s. v. ere belagte med en meget høj Told⁴. Disse Bemærkninger fra den høitærede Finantsministers Side fandt jeg, som næsten Alt, hvad der kommer fra hans Blads, saa træffende og flaaende, at jeg lod det være mig magtpaaliggende i Udvalget at søge paa den ene Side at frigjøre den Slags Ost, som tjener navnlig de daarligere stillede Samfundsklasser som et godt Næringsmiddel, og samtidig paa den anden Side belægge Luxusost med en klæffelig Told. Jeg henstillede til de øvrige Medlemmer i Udvalget i saa Henseende et Forslag, hvori jeg troede, at der var fundet et brugbart Skjelnemærke mellem de to Ostsorter, nemlig i Emballagen, idet det forekom mig efter Oplysninger, jeg havde indhentet, at navnlig alle fine og kostbare Oste ikke kunde indføres undtagen i Emballage, hvorimod den simple Ost meget godt kunde gaa løs uden Emballage. Dette Forslag fandt ogsaa Tilslutning i Udvalget, jeg tror endog, hvis jeg ikke mindes feil, udelte, saa at hele Udvalget sluttede sig dertil. Under de fortsatte Forhandlinger fremkom der imidlertid, navnlig vel fra Toldvæsenets Side, Indvendinger mod dette Forslag, Indvendinger imod, at dette Skjelnemærke, Emballagen, var praktisk brugbart. Dette vakte naturligtvis Betænkelighed hos høitærede Medlemmer, men for endnu at redde Sagen foretog jeg paany Undersøgelse hos Folk af Jaget, Folk ved Ostehandlen, og blandt de Forskjellige, hos hvem jeg søgte Oplysninger, var ogsaa en meget beskæftiget i dette Jag jærlig kyndig Mand, der nu ikke er mere. Alle disse Jagkyndige forfikrede mig, at al den Ost, der kunde betegnes som Luxusost, nu for Tiden usvarelig indføres i Emballage. De erklærede tillige, at det slet ikke kunde tænkes, at den Slags Ost kunde indføres paa anden Maade, vel at mærke, naar Tolden ikke sattes uforholdsmæssig høj, navnlig naar den indskrænkede sig til mellem 10 og 15 Ore pr. Pund, thi i saa Tilfælde var det deres Overbevisning, at Tabet paa Osten ved, at den gik uemballeret, vilde blive større end Tolden. Jeg spurgte dem desuden paa givne Foranledning, fordi det var en Tanke, der var kommen frem i Udvalget, om det dog ikke kunde tænkes, at man, naar uemballeret Ost var fri for Told, vilde søge at omgaa Tolden ved, tæt før Osten kom til Grændsen, at pakke den ud af Emballagen, føre den løst ind og senere, naar den var fortoldet, at pakke den i Emballage igjen. Dertil svarede de, at det forekom dem utroligt, bestandig under den samme Forudsætning, at Tolden ikke skrævedes altfor stærkt op, thi dertil behøvedes, at Osten, hvis den kom ad Landveien — naar den kom ad Søveien, ansaa de det ligesom umuligt, at man kunde faae Afgang til at pakke Osten ud, thi det